

cielle Grændspørgsmaal skulde kunne komme til nogen virkelig Afgjørelse meget snart, og at vi neppe behøve at befrygte, at det vil blive præjudiceret, førend vi igjen havde Leilighed til at beskæftige os dermed. Jeg troer altsaa ogsaa af denne Grund er der i dette Døielik ikke nogen Anledning til at trænge paa, saalænge der ikke allerede er fremkommet Noget, hvorved Sagen er sat paa en saadan Spidse, at vi bestemt og klart maatte udtale vor Mening om Sagen, ikke blot om Regelen i Almindelighed, men om dens Anvendelse paa dette specielle Spørgsmaal. Jeg troer, at vi skulle holde os dertil, og til, at der, efter hvad den høitærede Indenrigsminister har udtalt, ikke er opstillet nogen Sætning af Regjeringen, som Regjeringens, hvortil der behøvedes fra vor Side at opstilles noget Supplement eller nogen berigtigende Modsetning. Jeg skulde derfor meget ønske, at den ærede Proponent vilde finde sig foranlediget til at tilbagetage den af ham foreslaaede, motiverede Dagsorden.

Finantsministeren: Forsaavidt den sidste ærede Taler har fremhævet et Udtryk, som jeg i Formiddags skal have brugt (Flere Stemmer: har brugt!) til paa en rosende Maade at omtale den af Thinget vedtagne Dagsorden, saa er det en Selvfølge, at det maa forstaaes paa den af den ærede Rigsdagsmand antydede Maade.

Indenrigsministeren: Jeg skal i Anledning af den sidste ærede Talers Foredrag bemærke, at der, saavidt jeg skjønner, ikke fra Ministeriets Side er udtalt nogen afvigende Anskuelse derfra, at naar et Grændsreguleringsspørgsmaal i sin Almindelighed skal gaae ud paa Afstaaelsen af Land, saa hører et saadant Spørgsmaal efter Grundlovens § 23 under Rigsdagens Omraade, men derhos har jeg udtrykkelig tilføiet, at denne Sætnings Anvendelse i det enkelte her foreliggende Tilfælde ikke burde give Anledning til en Udtalelse, rettet paa dette enkelte Tilfælde. Det er naturligt, som det altid er Tilfældet ved en almindelig Regels Anvendelse, at man kan være aldeles enig om den almindelige Regel — og der bestaaer ingen Uoverensstemmelse, saavidt jeg skjønner, i saa Henseende mellem Ministeriet og Rigsdagen, — men ei om Anvendelsen.

Dagsordenen er imidlertid rettet paa et ganske særegent Grændsørgsmaal, imellem enkelte Landsdele, er rettet paa et Spørgsmaal, som netop er Gjenstand for svævende diplomatiske Underhandlinger, og det er derfor jeg har ønsket, at der ikke skulde fremkomme en Dagsorden, som ikke angik Regels Anvendelse paa Grændsereguleringer i Almindelighed, men som refererede sig til det enkelte foreliggende Spørgsmaal, hvorom det forekommer mig at der ikke kan være Anledning til forud at udtale nogen bestemt Formening. Naturligvis, hvad Regjeringen beslutter og hvad den foretager i Henseende til dette enkelte individuelle Spørgsmaal, det foretager den under sit Ansvar, og under Bevidstheden af den almindelige Sætning, hvis Rigtighed jeg har erkjendt.

Krieger: Jeg troer, at den ærede Indenrigsminister vil erkjende, at den eneste Maade, hvorpaa den Forhandling, som vi i Formiddags begyndte, kunde komme videre, var ikke ved at stille nogen Dagsorden om en almindelig Fortolkning af Grundlovens § 23; thi det vilde da med stor Føle fra Formandens Side være blevet indvendt, at det ikke var passende, i Anledning af en særlig Interpellation, at reise et almindeligt theoretisk Spørgsmaal om Grundlovens Fortolkning. Det eneste, som kunde gøres til Gjenstand for en Dagsorden, det var selve Paragraphen i dens Anvendelse paa det Forhold, der forelaae til Omtale, paa det Forhold, hvorom der var Spørgsmaal. Naar det nu fra flere Sider i og udenfor Ministeriet er blevet udtalt som ønskeligt, at denne Dagsorden blev taget tilbage, saa skal jeg under een Betingelse gjøre det. Min Betingelse er den, som den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg (Madvig) troede var tilstede. Det er muligt, den ærede Indenrigsminister har fyldbestjort den, men jeg veed det ikke vist; thi jeg var ikke istand til at lægge Mærke til, om han netop gav den Erklæring, hvorpaa det kommer an. Jeg skal derfor søge at gjentage Spørgsmaalet saa klart og bestemt, at der maa kunne svares derpaa med et simpelt Ja eller Nei, det kan ikke misforstaaes; svarer saa den ærede Indenrigsminister Ja, saa skal jeg for mit Vedkommende tage Forslaget tilbage, da jeg hører til dem,